

[Carl Petersen.]

organiseret erhverv som landbruget selv at ordne disse ting, for hvis de havde været i orden, var der i grunden kun tilbage at opfylde de aftaler, som vel i disse tilfælde er tænkt afsluttet på højeste plan, og som under alle omstændigheder må ske i henhold til ministerielle instrukser. Det synes mig at være underordnet, hvem der formidler handelen, når landbruget har sikret sig de to betingelser, som jeg før nævnte. Det er der ingen andre der kan sikre dem, men som allerede nævnt har landbrugsorganisationerne tilsyneladende ikke magtet denne opgave, hvilket Bundgaardaffæren har givet tilstrækkelig oplysning om.

Jeg synes for øvrigt, at den behandling, som den højtærede landbrugsminister har været ude for i denne forbindelse, er helt urimelig, og jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at jeg synes, han i høj grad har manglet støtte fra landbrugets egne folk i denne affære, for det var i grunden deres interesser, han varetog.

Nu er vi altså nået dertil, at det er blevet nødvendigt at give loven af 1958 den tilføjelse, som det foreliggende lovforslag går ud på, og mit parti er rede til at stemme herfor, ikke mindst fordi vi for så vidt mener, at loven af 1958 kun kan løse den til tænkte opgave, når der er mulighed for et centralsalg. Det har altså ikke kunnet etableres på den måde, vi havde tænkt det. Vi havde foretrukket, at det kunne ske gennem landbrugsorganisationerne, men det forandrer jo ikke noget i billedet.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Jens Chr. Christensen: Da folketinget omkring 1. juni 1958 vedtog den såkaldte bemyndigelseslov, fandt man sikkert fra mange sider, at udviklingen begyndte at gå i uheldig retning. Det foreliggende lovforslag er en videreførelse af denne lovgivning. Efter min mening bevæger vi os på en vej, hvor den yderste forsigtighed og varsomhed er nødvendig.

I fremsættelsestalen begrunder den højtærede landbrugsminister lovforslaget med, at der finder centralindkøb sted i et enkelt af de lande, Danmark samhandler med,

og at vi derfor må koordinere salget fra dansk side. Venstre kan ikke uden videre afvise denne begrundelse. Det er muligt, at en sådan samlet optræden, som ministeren foreslår, er nødvendig. Jeg vil dog understrege, at skal vi have en lovgivning af denne art, må vi gå yderst forsigtigt frem, fordi vi bevæger os på et område, hvor vi let kan slå mere i stykker, end vi bygger op. Lovforslaget må igennem et finmekanisk værksted, inden det gøres færdigt.

Jeg vil gerne ved lovforslagets første behandling pege på ganske enkelte ting og stille enkelte spørgsmål til den højtærede landbrugsminister.

Jeg vil allerførst spørge, om den gældende bemyndigelseslov rigtigt udnyttet ikke kunne have overflødiggjort nærværende lovforslag — jeg forstår på det ærede medlem hr. Carl Petersen, at han er af samme opfattelse. Når jeg stiller dette spørgsmål, er det ud fra ministerens begrundelse af forslaget med, at der er en afsætning af ca. 4 500 stk. avlsskæg til Jugoslavien, og at dette land har oprettet centralindkøb. Når vi ved, at Danmark i 1959 har eksporteret i alt 1¼ mill. kreaturer dels levende og dels slagtede, må vi vist indrømme, at 4 500 stykker er en lille mundfuld at gabe så højt for som til at lave en lov af den foreslåede specielle karakter. I penge er det ca. 10 mill. kr. eller mindre end 3 promille af den samlede landbrugsekспорт. Jeg skal villigt indrømme, at dansk landbrug er i den situation, at alt må udnyttes — og udnyttes i så vid udstrækning, som det er gør ligt, men det er ikke umiddelbart indlysende, at det her foreslåede giver et bedre resultat.

Den højtærede landbrugsminister tilføjer i sine bemærkninger til lovforslaget, at en situation svarende til den i Jugoslavien også kan komme til at foreligge for andre køberlande. Det er navnlig denne sætning, der volder en vis ængstelse i hvert fald i mit sind med hensyn til, hvordan loven skal praktiseres. Lovens udnyttelse vil i allerhøjeste grad være afhængig af, hvordan den til enhver tid siddende landbrugsminister fortolker begrebet centralindkøb. Jeg går ud fra, når ministeren nævner centralindkøb fra Jugoslavien, at de mange forskellige provinser i dette land er gået sammen og nu optræder som én køber; men for